

๑๒

พ ร ะ วัก ก ลี เถ ร ะ

ชนใดแล มีศรัทธาตั้งมั่น มีฉันทะตั้งมั่นในพระรัตนตรัย
โดยส่วนเดียว เลื่อมใสยิ่งแล้ว ไปเพื่อเห็นตถาคตหรือสาวก
ของตถาคต ภิกษุทั้งหลาย บรรดาการเห็นทั้งหลาย
ที่ชนมีศรัทธาตั้งมั่น เลื่อมใสยิ่งแล้ว ไปเพื่อเห็นตถาคตหรือ
สาวกของตถาคตนั้น ชื่อว่าเป็นศรัทธาที่ยอดเยี่ยม
ย่อมเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์แห่งสัตว์ทั้งหลาย

พระวัชกกสิเถระ

๑๑๐

การได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นการยาก และการดำรงชีวิตให้เป็นอยู่ด้วยความบริสุทธิ์ มีจิตใจสูงส่ง มั่นคงในคุณธรรม ดำเนินอยู่บนเส้นทางการสร้างบารมี เส้นทางแห่งอริยมรรคของพระอริยเจ้าให้ได้ตลอดนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน ผู้มีบุญมีดวงปัญญาบริสุทธิ์ มีดวงใจที่ผ่องใสเท่านั้น จึงจะใช้ชีวิตได้อย่างคุ้มค่า เดินหน้าไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างถูกต้องปลอดภัย เพราะฉะนั้นเราจะต้องสั่งสมบุญให้มากๆ และมีความหนักแน่นตั้งมั่นอยู่ในเส้นทางแห่งความดี รักในการประพฤติปฏิบัติธรรม และหมั่นนั่งธรรมะทุกๆ วัน อย่าให้ขาดแม้แต่วันเดียว ต้องตั้งใจมั่นอย่างนี้ จึงจะพบกับความสุขสวัสดิ์ ได้ที่พึงที่ระลึกภายในคือ พระรัตนตรัยกันทุกคน

พระลัมมาลัมพุทฺธเจ้าตรัสไว้ใน อนุตตรยสูตร ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย คนบางคนในโลกนี้ ไปดูรัตนะคือช้าง บ้าง ไปดูรัตนะคือม้าบ้าง ไปดูรัตนะคือแก้วมณีบ้าง หรือไปเพื่อเห็นรัตนะสูงต่ำ ไปเพื่อเห็นสมณะหรือพราหมณ์ผู้ปฏิบัติผิด ภิกษุทั้งหลาย ความเห็นนั้นมีอยู่ เราไม่กล่าวว่าความเห็นนั้นไม่มี ก็แต่ความเห็นนั้นนั่นแล ยังทราวม เป็นของชาวบ้าน เป็นของปุถุชน ไม่ประเสริฐ ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ย่อมไม่เป็นไปเพื่อนิพพิทา เพื่อวิราคะ เพื่อนิโรธะ เพื่อบุพสมะ เพื่อบริณญา เพื่อสัมโพธิะ เพื่อพระนิพพาน

พระวักกลีเถระ

๑๑๑

ภิกษุทั้งหลาย ส่วนชนใดแล มีศรัทธาตั้งมั่น มีฉันทะตั้งมั่นในพระรัตนตรัยโดยส่วนเดียว เลื่อมใสยิ่งแล้ว ไปเพื่อเห็นตถาคตหรือสาวกของตถาคต ภิกษุทั้งหลาย บรรดาการเห็นทั้งหลาย ที่ชนมีศรัทธาตั้งมั่น เลื่อมใสยิ่งแล้ว ไปเพื่อเห็นตถาคตหรือสาวกของตถาคตนั้น ชื่อว่าเป็นศรัทธาที่ยอดเยี่ยม ย่อมเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์แห่งสัตว์ทั้งหลาย เพื่อความก้าวล่วงซึ่งโลกะและปริเทวะ เพื่อความตั้งอยู่ไม่ได้แห่งทุกข์ และโศมนัส เพื่อบรรลุญะธรรม เพื่อทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน ภิกษุทั้งหลายนี้เราเรียกว่า ทัสสนานุตตริยะคือการเห็นอันยอดเยี่ยม”

ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ต่างมีความเห็นที่แตกต่างกันออกไป เช่น หลายคนบอกว่ามนุษย์มีต้นกำเนิดมาจากลิง บ้างก็บอกว่ามนุษย์เกิดมาจากปากของพรหม เป็นต้น ส่วนจะเชื่อถือกันอย่างไรนั้น เป็นความเชื่อของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามความเชื่อเหล่านั้นไม่ได้ทำให้คนเชื่อไปสู่สวรรค์ และนิพพาน

แต่สิ่งสำคัญคือ ความเชื่อที่จะทำให้เราบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากวงเวียนของวัฏฏะได้ ต้องเป็นความเชื่อที่ประกอบด้วยปัญญาบริสุทธิ์ ต้องอยู่บนพื้นฐานของสัมมาทิฐิ คือความเห็นที่ถูกต้อง เมื่อเรามีความเชื่อที่ถูกต้องแล้ว ความเชื่อนั้นจะปรุงแต่งใจของเรา ให้เป็นความศรัทธามั่น ไม่คลอนแคลน

พระวักกิลิเถระ

๑๑๒

เมื่อศรัทธาเราเปี่ยมล้น ไม่ว่าจะทำบุญทำกุศลอะไร จะมีผลานิสงส์มาก และสามารถนำเราไปสู่จุดสูงสุดของชีวิตคือการได้บรรลุธรรมมาภิสมัยนั่นเอง

*เหมือนเรื่องของพระอรหันต์รูปหนึ่ง ท่านมีความเชื่อ มีความศรัทธาอย่างแรงกล้า ท่านเริ่มต้นด้วยความศรัทธา เลื่อมใสในพระบรมศาสดา มีความเชื่อว่าการได้เห็นได้ศรัทธา ในพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ซึ่งมีลักษณะมหาบุรุษครบถ้วน ๓๒ ประการ และอนุพยัญชนะ ๘๐ มีพระรัศมีแผ่ชานออกจากพระวรกายข้างละ ๑ วา ถือเป็นทศसनานุตตริยะคือการเห็นอันยอดเยี่ยม ที่ประเสริฐยิ่งกว่าได้เห็นสิ่งอื่นใดในโลก

ก่อนที่จะท่านจะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์นั้น ท่านได้วางความเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยที่เป็นไปในภายนอกเท่านั้น ยังไม่ถึงแก่นของพระรัตนตรัยภายใน ท่านบอกตนเองว่า ถ้ายังเป็นคฤหัสถ์ผู้อยู่ครองเรือน จะไม่มีโอกาสได้พบเห็นพระบรมศาสดาเป็นประจำ จึงตัดสินใจออกบวชเป็นพระภิกษุเพื่อที่จะได้ใกล้ชิดพระพุทธรองค์ แต่ถึงกระนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมลงมือปฏิบัติธรรม ได้แต่เฝ้าติดตามดูพระรูปอันงดงามของพระผู้มี-

พระวักกิลิเถระ

๑๑๓

พระภาคเจ้าทั้งเข้าและเย็น เห็นแล้วก็มีความสุขใจ ไม่รู้สึก
เบื่อหน่ายในการเฝ้าดูพระวรกายของพระองค์

พระบรมศาสดาทรงรู้ว่าท่านเพียงเลื่อมใสในพระวรกาย
ที่ประกอบด้วยขันธ์ ๕ อันตกอยู่ในไตรลักษณ์ เลื่อมใสในสิ่งที่
หาสาระแก่นสารไม่ได้ ไม่ได้มีความเลื่อมใสในธรรมเนียมปฏิบัติของ
พระองค์ คือไม่ได้ตั้งใจปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงแก่นแท้ของพระ-
รัตนตรัยภายใน

แม้พระพุทธรองค์จะทรงรู้ว่า พระภิกษุรูปนี้มีความศรัทธา
ยังไม่สมบูรณ์ พระองค์ก็ยังทรงพระกรุณาอารออยความแสรบ
แห่งญาณของท่าน ถึงแม้ท่านจะเที่ยวติดตามไปดูรูปกายของ
พระองค์ทุกๆ วัน วันละหลายเวลา พระองค์ก็ได้ตรัสสอนอะไร
กระทั่งวันหนึ่ง ญาณของท่านแสรบเต็มที่พระพุทธรองค์จึงตรัสว่า
“ดูก่อนวักกิลิ จะมีประโยชน์อะไรที่เธอต้องมาดูร่างกายอัน
เปื่อยเน่านี้ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา
ผู้นั้น ชื่อว่าเห็นธรรม นั่นคือ ผู้ใดเห็นธรรมกาย ผู้นั้นชื่อว่า
เห็นเราตถาคต เพราะตถาคตคือธรรมกายนั่นเอง”

แม้พระพุทธรองค์จะตรัสสอนอย่างนี้ พระวักกิลิก็ไม่ยอมละ
การมองดูพระรูปอันงดงามของพระองค์ ทั้งไม่ยอมแยกย้ายไป
บำเพ็ญสมณธรรมเหมือนภิกษุรูปอื่นๆ พระองค์จึงทรงดำริว่า

พระวักกलिเถระ

๑๑๔

“ภิกษุนี้ถ้าไม่ได้ความลั้งเวช ก็จักไม่ได้ตรัสรู้แน่” ครั้นใกล้วันเข้าพรรษา พระองค์จึงขับไล่พระวักกलिให้ไปอยู่ที่อื่น ท่านน้อยใจจึงตัดสินใจขึ้นไปบนยอดเขาศิขณภูฏ หมายจะกระโดดลงมาเพื่อฆ่าตัวตาย

พระบรมศาสดาทรงรู้ด้วยพุทธญาณว่า “หากภิกษุนี้ไม่ได้รับความสบายใจจากเรา จะทำให้อุปนิสัยแห่งมรรคผลนิพพานพินาศไป” จึงแปลงพระโอภาสไปปรากฏต่อหน้าพระวักกलिตรัสว่า “ภิกษุผู้มากไปด้วยความปราโมทย์เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา จะพึงบรรลุสันตปท อันเข้าไประงับสังขารเป็นสุขได้” แล้วทรงเหยียดพระหัตถ์ พร้อมกับตรัสว่า “มานี้เกิด วักกलि” พระวักกलिเกิดอุพเพกขาปีติว่า พระบรมศาสดาทรงตรัสเรียกเราแล้ว ก็คิดว่าจะไปทางไหนดีหนอ เพราะพระพุทธรองค์ทรงลอยอยู่กลางอากาศ เมื่อไม่รู้หนทางที่จะไปเฝ้า จึงอาศัยความศรัทธาที่เต็มเปี่ยมในพระพุทธรองค์ ทำให้กายเบาใจเบา ครั้นกายฟ่องเบา ท่านก็สามารถเดินไปในอากาศได้ ขณะที่เท้าข้างหนึ่งเหยียบบนพื้น อีกข้างหนึ่งก้าวไปในอากาศ ท่านข่มปีติในอากาศได้ก็บรรลุพระอรหัต พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ๔ ในขณะนั้นเอง นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านได้รับแต่งตั้งจากพระพุทธรองค์ว่า เป็นเลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้เป็นลัทธิอาธิมุต คือ หลุดพ้นด้วยศรัทธา

พระวัฏฏกสิเถระ

๑๑๕

จากเรื่องนี้ เราจะเห็นได้ว่า ลำพังเพียงความศรัทธา เลื่อมใสในพระรัตนตรัยที่สมบูรณ์ ก็ยังต้องเป็นศรัทธาที่เป็นไป เพื่อให้เกิดมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ศรัทธาเพียงผิวเผินเท่านั้น พวกเราทุกคนก็เช่นกัน ลำพังเพียงศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า หรือหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายเพียง อย่างเดียวนั้นไม่พอ ต้องปฏิบัติให้เข้าถึงแก่นของพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งความศรัทธาเลื่อมใสคือ ให้เข้าถึงธรรมกาย ภายในด้วย เมื่อนั้นศรัทธาของเราจึงจะเป็นอจลศรัทธา คือไม่ คลอนแคลนอีกต่อไป ดังนั้นให้ทุกคนหมั่นรักษาศรัทธาไว้ให้ดี และหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าจะเข้าถึง พระธรรมกาย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายในกันทุกคน

